

ХІ. ТЕТЯНА РЕБЕНЩУКОВА ¹

Стáрці і книжники грізно накинулись
Каменувати тебе:
Всіх їх некритая, непідсолоджена
Правда по серці скребе.

Горе сердечнее, людське, велике
Серць їх не ткнуло брудних;
Те лиш їх гніває, чом так без стра́ху ти,
Прямо стаєш перед них?

Чом так покíрно, так тихо, так прямо ти
Идеш, куди серце веде,
Идеш не на розкоші, йдеш, хоч виразно ти
Бачиш там горе бліде?

Чом не навчилась ти ніжностей, хитростей,
Підлостей світських жінок,
Чом ти закинула мову їх, клятви їх,
Пу́та звичаїв, думок?

Чом ти їм совість і серце поставила
Перед фальшивим лицем:
Хочеш одверто, свобідно те діяти,
Що вони діють тихцем.

5 апр[еля] 1880

¹ Героїня звісного оповідання М. Павлика.